

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

32. Venit ad vos Ioannes in via iustitiæ, & non credidistis ei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

tionem esse de celo, Ioannis quoque de Christo testimonium necessario accepissent, deque eius legitima & summa potestate nunquam verbū mouissent. Est ergo quæstio de potestate docendi legitima; sed contra eos proponenda, de quorum potestate dubitare licet; & ab ijs mouenda, qui tantam rem iudicandi & discernendi facultatem habent. Vtrumque hodie hæretici confundunt, rebellium in morem, qui de legitima potestate aut nullam quæstionem fieri volunt (quia ea se carere vident) aut ipsi de ea iudicium ferre contendunt, vt ea quæ legitima est, hac arte conuulsa, se ipsos intrudant; & deiectis magistratibus, Reip. gubernacula teneant.

32. *Veni ad vos Ioannes in via iustitiæ, & non credidistis ei.*

ARGVIT hoc loco Christus Phariseos quod Ioanni Baptistæ, vitam apud eos irreprehensibilem agentem, qui in summa victus ac vestitus asperitate, & vt alibi dixit, *vt que manducans neque bibens*, id est, à communi hominum cibo ac potu abstinens, maximum iustitiæ, id est, pietatis & sanctitatis exemplū præbuisse, docenti tamen & facienti non crediderint, nec pœnitentiã egerint. Sic enim intelligit Christus Ioannem in *via iustitiæ venisse*, sicuti alibi eundem semper prædicat non solum à doctrina, sed etiam à singulari vitæ sanctitate: *vt non esse hominem molli- bus vestitum, non arundinem vento agitatum, non esse eo maiorem inter natos mulierum: denique fuisse lucernam ardentem & lucentem: ardentem in feruore & zelo prædicationis, lucentem admirabilis vitæ exemplo.* De hac *via iustitiæ* quam Iohannes tenuit, dicit D. Bernardus,

Matth. 3.

Ioan. 5.

nardus, quod ab ortu vite suae usque ad occasum forma vite & informatio morum fuerit, virginitatis speculum, Martyrum lumen, anachoretarum principium, orbis exemplum, iustitiae principatus. De eadem Cyrillus Hierosolymitanus scripsit, Ioannem exercitationis typum in seipso monstrasse. Gregorius quoque Nydrenus, eandem iustitiae viam expendens, ait de Ioanne. *Nulla in re divina minus praestitit, quam ceteri qui in exercitio virtutis ante illum existerent.*

In Serm. de excell. Ioã. Bapt. Catech. 3. ad illuminatos. Orat. in laudem Basilij.

Sed totum hunc ac perspicuum Christi verborum sensum inuertit egregie Calvinus, totius iustitiae ac sanctitatis inratus hostis. *Mibi* (inquit) nihil aliud sonat Iustitiae nomen hoc loco, quam Ioannis doctrinam puram & rectam fuisse, ac si dixisset, nihil fuisse causa cur eam rejiceret Pharisaei. Deinde arrogantissimus haereticus Christi locutionem corrigit. *Plenior* (inquit) fuisse locutio: *Venit Deus iustitiae via Ioannis ore demonstrans.* Haec est execranda superbissimi & audacissimi haeretici proteruita. Quia viam iustitiae quam tenuit Ioannes, in plano & germano verborum sensu tenere non vult, sed quod de vite sanctitate dictum est, ad doctrinae puritatem transferre; nec Christi verba, ut in textu Evangelico iacent, hunc sensum vilo modo admittant, audet homo nefarius, quasi paedagogus discipulum, Christum quid & quomodo loqui debeat, docere. *Plenior* (inquit) fuisse locutio. Ergo Christum Dominum plenius loqui homo impie docebit? Ergo sermo Senatoris nostri tibi mancus ac mutilus videatur? Sed non est haec tua sola impietas. Non plenius Christum loqui, sed plane aliud ac diuersum loqui (oblatphemiam!) iubet. Hic enim sermo, haec locutio, *Venit Deus iustitiae via Ioannis ore demonstrans*, longè aliud ac diuersum dicit, ab eo quod sacer Evangelista habet: *Venit ad vos Ioannes*

Caluini corruptela prodigiosa. Caluinus Christum vt paedagogus discipulum corrigit.

Q in

in via iustitiæ. Agit Christus de via iustitiæ quam Ioannes tenuit, nō de ea quam Deus per os eius docuit. Agit de via qua Ioannes ad Iudæos venit (*Venit ad vos*) non de via qua Deus ad Ioannem venit. *Deus iustitiæ viam Ioannis ore demonstrans*, ad Ioannem venit, ad cor & linguam eius suę gratię luce accessit, non ad Iudæos qui Ioannē non Deū audiuerunt. Missus est enim Ioannes à Deo, *ut testimonium perhiberet de lumine, & ut omnes crederent per illum*: id est, per os & prædicationē eius. Venit quoque Ioannes ad Iudæos per prædicationē quidem, sed cum admirabili vitæ sanctitate coniunctam, quam vitæ sanctitatem, ad maiorem Phariseorum condemnationem, *viam iustitiæ*, Christus hic vocat. Rursum in omnibus Ecclesię Doctōribus ac Magistris improbis, ac malis mercenarijs, au-

Ioan. 1.

ris, qui non ex charitate, sed per occasionem Christum annuntiant, venit Deus ad homines iustitię viam annuncians, & per ora eorum *Christus prædicatur*, ut Paulus affirmat; sed ipsi tales Magistri ac Doctores non veniunt ad eos quos docent per viam iustitię, verū per viam avaritię, aut ambitionis, aut contentionis, aut inuidiæ, aut alterius cuiusquam infamis notæ. Aliud ergo longēque diuersum loqui Christum, ab eo quod verē loquutus est, proteruus impostor Calvinus cogit. Quare verō istud? Quia iustitię viam, sanctitatis studiū, ferre Calvinus non potest. Sic Lutherus *Ioannem*

Philip. 1.

ut Doctorem considerare, vitam verō eius minus curare iubet. Deum ait non ad eō magni facere quomodo viuunt homines; sed potius eorum spectare doctrinam. Ex hac fœtidissima cloaca suum nouum sensum suxit Calvinus.

In ferm.
de nat.
Ioan.
Bapt.

ut Doctorem considerare, vitam verō eius minus curare iubet. Deum ait non ad eō magni facere quomodo viuunt homines; sed potius eorum spectare doctrinam. Ex hac fœtidissima cloaca suum nouum sensum suxit Calvinus.

42. *Lapidem quem reprobauerunt edificantes, hic factus est in Caput anguli.*

QVVM hæc propheta, eiusque per Christū applicatio, liquidò & perspicuè doceant, Architectos ipsos Synagogæ Iudaicæ Principes sacerdotum, Scribas ac Phariseos, Synagogæ magistros, Messiam aduenientem reprobaturos; arripit hoc exemplum auidè Calvinus, & suæ suorumque ab Ecclesia Christi apostasiæ nobile patrocinium hoc esse posse confidit. *Prodigij (inquit) simile est rei, cui salutis authorem, non ab extraneis, sed à domesticis, neque à stulta plebe, sed ab ipsis Principibus qui gubernacula Ecclesiæ tenent. Et paulo post. Hinc colligitur utilis admonitio, non obstare legitimam vocationem, quo minus impij sint ac scelerati Christi hostes, qui ministri esse debuerant. Certè legale sacerdotium diuinitus erat ordinatum, & Leuitis permissa erat à Domino potestas regendæ Ecclesiæ. An ideo fideliter suo munere functi sunt? An illis obedire pios decuit ad Christum negandum? Eat nunc Papa cum suis cornutis Episcopis, & sibi fidem in omnibus habendam esse iactent, quia pastorum locum occupant. Hæc ille. Hæc utilis Caluini admonitio, est futilis & insulsa collectio, est impia & insana disputatio. Phariseis Synagogæ magistris nihil profuit legitima vocatio, quo minus Christū negarent: Ergo Catholicæ Ecclesiæ Episcopis & Pastoribus fides habenda non est, quia Pastorū locū occupant. Age valeat interim consequentia, & in simili concludatur. Ergo Ministris & Pastoribus Geneuensibus, Bernatibus, Tigurinibus, VVittenbergensibus, alijsque in Germania, in Scotia, in Anglia pseudoepiscopis, fides habenda non est, quia illi omnes Pastorum quoque loca occupant, &*

Schismatis Caluini patrociniū futilè & inane.

Consequentiæ Caluiniæ turpitudine.

Q 2 per-